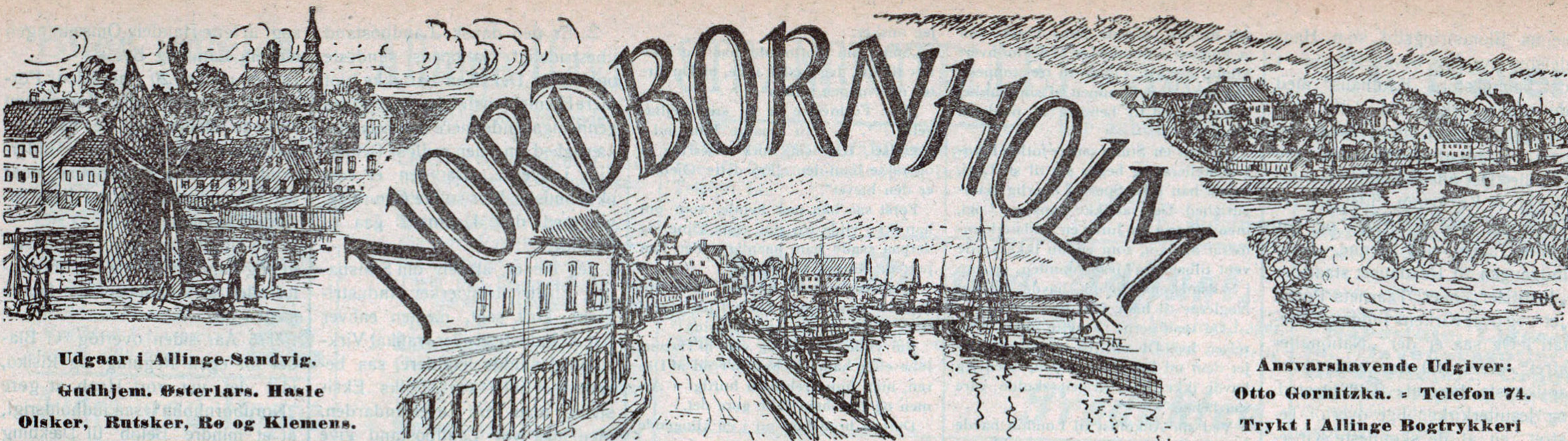

Udgaar i Allinge-Sandvig.
Gudhjem. Østerlars. Hasle
Ølsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgever:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Sankt Hans.

I Aften blusser Baalene paa vore Høje, og langs vore Kyster, Midsommerens glade, lysende Baal, den muntre Ild.

Navnet er kristent. St. Hans er, hvad sikkert de færreste nu véd, Johannes den Døber. Efter Beretningen hos Lucas skal han være født 6 Maaneder før Jesus, og hans Dag blev derfor sat til den 24. Juni, hvilket for saa vidt var den katolske Kirke bekvemt, som den derved kunde kristne ogsaa den gamle hedenske Midsommerfest. For øvrigt er det den hedenske Fest, som det i mindste Maal er lykkedes at kristne. Der er jo ogsaa et alt for skrigende Modsætningsforhold mellem den strenge Bodsprædikant fra Ørkenen, der klædte sig i ru Kameluld og nøjedes med Græshopper og vild Honning, og den muntre Dans om det flammende Baal.

Inderst inde var vel Ilden fra først af Glæden over, at nu, da Solen stod højest, og den gode Dag var længst, stod ogsaa Naturen i sin fuldeste Livskraft. Det var ligesom Aarets Manddomsarbejde. Alt ejede nu den største Kraft. Ogsaa de hellige, helse- og livgivende Kilder. Derfor var St. Hans fortrinsvis den Nat, hvor man søgte til Helligkilderne. Og derfor plukkede man Lægemidler og Trylleurter den Nat, de havde da nifold Styrke. Ogsaa Natteduggen var helsebringende. Derfor lagde man sit Linned ud, for at Duggen kunde falde paa det. Men især var Kilderne kraftige. Derfor søgte ikke blot de Syge til dem, ogsaa de raske, der havde danset omkring Baalet til Midnat, drak sig en Slurk af det klare Væld, forebyggende, som vi nu vilde sige, og kastede for alle Tilfældes Skyld deres Mønt i Kilden, et Offer til Guderne, senere til Kildens Helgen.

Men naar Naturen saaledes stod paa sin Højde, var det selvfølgelig ikke blot dens gode Magter, der var stærke, men ogsaa de mørke, de underjordiske. Den Nat kunde man se Højene staa paa Piller, og Bjergfolk og andre Underjordiske havde travlt. Og Elverpigerne dansede. Maaske var en af Hovedgrundene til, at man tændte Baal, netop, at Ilden, den klare, den lysende, holdt alle disse Nattens og Underverdenens Væsner borte.

Og St. Hans-Nattens Uhygge dér, hvor Ildens Lys ikke kunde trænge hen, forøgedes i Middelalderens Slutning og i Reformationens første Aarhundredes ved den Hekseepidemi, der da mæred Sindene. St. Hans-Nat blev Heksenes Hovedfest, da de paa Bloksbjerg, Hekkenfeld, Blakulla mødtes med „den Grimme“ og drak og spiste og dansede med ham. Man har talrige, detaljerede

Beskrivelser af slige Bloksbjergsridt og Hekseorgier, afgivne af overbeviste Hekse, ikke blot af stakkels gamle Kvinder, som Torturen fik til at sige, hvad deres Dommere ønskede, men ogsaa frivillige Bekendelser af forvirrede Hjerner, hvor Grænsen mellem Drøm og Begær og Virkelighed var gennembrudt.

Nu rider Heksene ikke mere paa Kisteskaft. Johannes Døberen er der sikkert heller ikke mange af dem, der denne Aften fejrer St. Hans Aften, som tænker paa St. Hans Dag, den 24., er jo heller ikke Helligdag i Danmark i Danmark, medens Svenskerne stadig fejrer den. Tilbage har vi kun Baalene.

Og der er der sket det ejendommelige, at Baalbrændingen, der i forrige Aarhundrede var begyndt at dø ud, det blev færre og færre Høje, fra hvilke Baalene lyste St. Hans Nat, i dette Aarhundrede har bredt sig stærkt og vistnok nu er mere udbredt end nogen Sinde. Og Baalene tænder vi nu ikke blot paa vore Høje, men i stigende Tal langs vore Kyster, hvor ingen før tænkte paa at brænde Baal. Det er Sommerferien, Badelivet, der har tændt disse Havbaal.

Og samtidig er Festerne i Forbindelse med Baalene blevet talrigere og mere mangfoldige. Der er ved at arbejde sig en ny, straalende Midsommerfest frem, med et forandret Indhold men baaret af en lignende Stemning som den, der bragte vore hedenske Forfædre til at fejre Sommerens lyseste Nat, Aarets Kraftdag.

Hvor Marmoret brydes.

Af Arthur Dalsby.

Saa langt vi kender menneskelig Historie, hører vi om Minedrift og Bjergværksarbejde. Allerede i vore ældre danske norske og svenske Sagaer berettes der om Jerngruber, og Gruber, hvor man brød andet Malm. Man skulde jo have Metal og Jern til Menneskenes Vaaben og Husgeraad. Fra Fønikernes Historie ved vi, at de drev store Miner i Asien og Afrika. Bibelen taler om Kong Salomons Miner i det Land Osir, og Ægypten havde store Kobberminer i Drift i Othiopien, det nuværende Abessinien.

Der er endnu mange Miner i Drift i Europa, som har været arbejdet af Menneskene baade i 7 og 800 Aar uden at være udtømte. Jordens Skatte er uendelige.

En af Europas ældste Minedrifter ligger i Norditalien, og herfra brydes det verdensberømte hvide italienske Marmor. — Allerede længe før man kommer til Grube-egnene skinner man fra Toget langt forude en hvid Bjergkæde, som ved sine dristige Former ad-

skiller sig paa det skarpeste fra Apenninerbjergenes jævnt afrundede Linier; det er Marmorbyen og dens omkringliggende Marmorbrud Carrara.

Toget gør Ophold ved den lille pyntelige Marmorby, der strækker sig fra de højere Skraaninger ned i Dalstrøget, som gennemstrømmes af Floden Carriones hurtigt flydende og grønligt skinnende Vande. Selve Byen inponerer straks den fremmede med sine snehvide Huse, der næsten alle er byggede af Marmor. Ligesom alle italienske Byer har den sin store Plads med offentlige Bygninger, og i den nyere Del af Byen stiger brede, pompøse Marmorterrasser op ad Bjergsiderne, medens den ældre Bydel med sine tæt sammenbyggede Huse og talrige Buegange og snævre Gyder ligger sammentrængt ved Flodens Bredder. Om Aftenen er Byens talrige Marmorbænke og Smaabeværtninger fulde af jævne Folk, der morer sig i al Tarvelighed ved at smaasnakke om Dagens Begivenheder og hvile ud ved et Glas Vin. Under den aabne Himmel udfolder der sig et malerisk Folkeliv; over Gader og Huse ligger et hvidt Lag af Marmorstøv, og de travle Arbejdere, som færdes her, de mørkøjede Kvinder og deres talrige Børn danner tilsammen et Sceneri, hvis lyse Munterhed synes at passe saa fortræffeligt til de solbeskinnede, hvide Omgivelser.

Carraras Marmorbrud har i mere end 2000 Aar leveret det blændende hvide Materiale til talrige Billedhuggerarbejder, Monumenter og Slotte: her har Billedhuggerkunstens og Bygningskunstens berømte Mestre selv udsøgt deres Marmorblokke. Hertil sendte gennem svundne Tider mægtige Fyrster og Paver, Tyranner og Erobrere deres velbemandede Sejle over Havet for at hjembringe det kostbare Stof, hvoraf man fremstillede Ærens, Udødelighedens og Berømmelsens Symboler, og ogsaa vore Dages Kunstnere henter herfra det ædle Marmor, som de vil udforme med Hammer Mejsel.

I Bjergegnen af Carrara arbejdes der i over 400 forskellige Marmorbrud, og Antallet af Arbejdere, der er beskæftiget ved Sprængning, Tilhugning, Slibning saa vel som Transport af Stenen, angives til henimod 10,000. De fleste af Brudene er utilgængelige for Turister, de har deres Plads ved stejle Bjergvægge, hvor kun den øvede Bjergværksarbejder med Sikkerhed kan faa Fodfæste, og selv denne maa paa de farligste Steder have et Tov til Hjælp for at kunne klatre frem og tilbage paa de glatte Marmorklipper.

Efterhaanden som Marmoret bliver sprængt ud af Bjerget, bliver det ved Hjælp af elektrisk Kraft befordret ned i Dalen og i

Udkanten af Byen, og her bliver de forskellige Marmorarter skilt fra hinanden, og selv en Fremmed kan med Lethed skelne de forskellige Arter fra hverandre. Det snehvide krystallinske Marmor der udelukkende anvendes til Billedhuggerværkerne, udgør kun 2 pCt. af Grubernes samlede Produktion og er derfor den kostbareste Art. En stor, fuldkommen ren Blok er af en næsten uerstatelig Værdi. Som oftest er nemlig Blokken af den bedre Kvalitet iblandet med mindre værdifulde Stenmasser, som da maa fjernes ved Sprængning. Marmorlagene naar en Dybde af ca. 2000 Meter, og jo dybere Marmoret brydes, desto renere og finere er Massen, derfor leverer de ældste Brud det kostbareste Materiale.

Naturen omkring Carrara er nærmest kedelig; man savner her ethvert Drag af den Vækstrigdom og Frodighed, som man ellers overalt møder i Italien. Støvet fra Marmorgruberne dræber Vegetationen og giver Egnen et blændende hvidt Skær; enkelte Steder ligger Marmorstøvet i flere Tommer tykt Lag. Overalt skinner Marmoret os i Møde; selv i det usleste Arbejderhus er i det mindste Dørtærskel, Vinduesindfatninger og Kanten af den aabne Brønd af poleret Marmor, ikke at tale om Marmoraffaldet, der bliver benyttet til Dæmnings, som Grus paa Vejene og lignende.

Et kort Besøg i Carrara vil altid have sin Interesse. Man er i Midtpunktet af Marmorindustrien, og man kan her paa nogle faa Timer faa en fuldkommen Oversigt over Indvindingen og Behandlingen af Marmoret, hvis aarlige Udførsel giver Italien en betydelig Indtægtskilde.

Mannheim - Byen uden Gadenavnene

Hvor den romantiske Neckar munder ud i Rhinen ligger en af Tysklands smukkeste og mest interessante Byer, Mannheim. Naar Mannheims utallige kunstnerisk værdifulde Bygningsværker maa det indrømmes, at dens Skønhed er stor. Interessante er dens Kunstschatte, Teatre og industrielle Virksomheder. Men desforuden er Mannheim en mærkværdig By. Gaderne i den gamle By er saaledes uden Navne, kun med Undtagelse af et Par særlig betydningsfulde Boulevarder. Mannheim hører til de Byer, hvis Grundlæggelse og Udvikling var underkastet en Fyrstes despotiske Vilje. Ligesom den nærliggende Karlsruhe Byplan blev vifteformet og Freudenstadt i Schwarzwald blev til et „Skakbrædt“, saaledes er Mannheims et Kvadrat. Mannheims Stadsarkitekt — den hollandske General og Fæstningsbygmester

Coehorn — afstak en Flade, som han inddelte i Kvadrater. Hvert Kvadrat blev betegnet med et Bogstav, i den vestlige Del fra A til K. i den østlige fra L til U. Husblokkene i hvert Kvadrat blev nummererede og Husets Nummer tilføjet, saaledes at f. Eks. Adressen: „N. N. P. 7, 8“ betyder, at N. N. bor i syvende P-Blok, Hus Nr. 8. En saare praktisk Inddeling, hvor den Fremmede meget hurtigere finder sig til Rette end i en fremmed By med Gadenavne. Især i større tyske Byer, hvor der ofte findes mange Gader med samme Navn; Berlin skal f. Eks. have ikke mindre en 17 „Kaiser Wilhelmstrassen“.

Byens Befolkning er umaadelig stolt af at være „Mannhemmer“. Borgerne fortæller gerne i deres morsomme badiskpfalziske Dialekt, at de ikke lader sig dukke af nogen Fremmed. „I bin von Mannhem, I lass mit net“, siger de, og dette har givet Mannheimerne Ry for at være „storsnude“, hvilket imidlertid ikke bliver anset som noget nedsættende, men tværtimod som en Slags Kvalitetsgaranti.

I de utallige smaa, gemyttelige Vinstuer, hvor Mannheimeren ynder at nyde „sin Schoppen“ — der imidlertid ofte bliver til flere — udsækkes der kun natur-ren Vin, der uforfalsket og uforskaaret kommer direkte fra Vintapperens Kælder. Ingen falder paa at sætte sig alene ved et tomt Bord. Det er Skik at slaa sig ned, hvor der allerede sidder andre, og naar den første indledende Skaal er drukket, er ogsaa den fremmede velkommen til at give sit Bidrag med i Laget. Den Slags tilfældige „Kom-sammen“ giver ofte de muntere Aftener. En Aften kom jeg i Selskab med en 83-aarig, han var livlig som fyrretyveaarig og ikke mindre aandfrisk. Hver Dag drak han sin Liter Vin og følte sig veltilpas ved det, og paa en anden Vinstue sad endnu for fire Aar siden en 103-aarig og lod sig Vinen vel smage...

Men nu til Seværdighederne, som staar i Baedeker! Mannheim kan rose sig af at have Tysklands største Slot i Barokstil. En pragtfuld Bygning med Hundreder af Værelser, over Tusinde Vinduer, vidunderligt udstyrede Sale, egen Kirke og et i henrivende Rokostil smykket Bibliotek. Slotsfacaden vender ud mod Rhinen, som her endnu flyder i hele sin Vælde, mens den et lille Stykke længere nede er omdannet til Rhinens næststørste Havn. En Gang var Rhinen ikke sejlbare længere end hertil, hvilket medførte, at alle Varer maatte omlades i Mannheim, der saaledes blev en af de vigtigste Handelsbyer ved Øvre-Rhinen. Nu har Industrien (især Maskinfabrikationen og kemisk-tekniske Fabriker) langt overfløjet Handelen. Men Mindet om Mann-

heims Blomstringstid som Handelsby lever og bevarer endnu i det kæmpestore „Kaufhaus“ med de aabne Arkader. I dette Hus har Byraadet til Huse, fordi det gamle Raadhus efterhaanden blev for lille, Det lille Raadhus i Barokstil er et Kuriosum, idet det er forbundet med Bykirken og har fælles Taarn med denne. Over Indgangen til Raadhuset staar der „Justitiae“, over Taarnets Portal „et“ og over Kirkens Indgang „Pietati“. Og saa er der „Nationalteatret“, siden 150 Aar tysk Skuespilkunsts berømte Tilflugtssted, og Jesuiterkirken lige overfor Teatret, en af de skønneste Kirkebygninger fra Baroktiden.

Gaar man ned mod Neckarstranden kommer man til Bydelen Jungbusch, hvor Verdens største kemiske Industritrust, I. G. Farbenindustri, startedes. Paa den saakaldte „Pesthøj“, hvor Tusinder af Ofre for den store Pestepidemi i 1666 ligger begravne, opførtes der i 1853 et Skur af Zink, hvor Kemikeren Dr. Carl Clemm i 1861 begyndte sine Experimenter med Fremstilling af Anilin- og Tjærefarver, Han understøttedes finansielt af Juveleren Fried. Engelhorn, og fire Aar senere grundlagde de den „Badische Anilin- und Sodafabrik“, der hurtigt voksede og blev til „I. G. Farbenindustri“. Mannheims Produktion af Kemikalier dækker omtrent en Tiendedel af det hjemlige Marked.

Mannheim kan ogsaa berømme sig af at være Fødeby for Opfinderen af Cyklen. I Gaden M 1, 8 staar der over Indgangen til Huset paa en Mindetavle: „Her boede fra 1810 til 1830 Prof. Friherre von Drais og opfandt i 1817 Cyklen, Skænket af „Tysk Cykleforbund“. Det er Mindesmærket for Verdens første Cyklist! I dette Hus arbejdede den friherrelige Professor i flere Aar paa Opfindelsen af sin „Løbemaskine“, med hvilken han i 1817 foretog sin første „Køretur“ fra Mannheim til Schwezingen. v. Drais's Løbemaskine befinder sig nu i „Tysk Museum“ i München; den er helt af Træ og ligner den almindelige moderne Cykel en hel Del. Kun mangler Sadelen og Pedalerne med Kædetræk.

F. F. S.

Det stjaalne Portræt.

Fortælling fra Verdenskrigen.

— O —

Jim Claver havde lovet sin Moder at lade sig fotografere i Soldateruniform, og da han en Dag tilfældigvis kom forbi et moderne fotografisk Atelier, gik han derfor derind for at indfri sit Løfte Medens han ventede paa at det skulde blive hans Tur, morede han sig med at se paa de Fotografier, der laa fremme paa et Bord i Venteværelset. Idet han tog det ene efter det andet af disse Billeder op — de forestillede hovedsagelig unge, ualmindelig elegante Damer —, tænkte han uvilkaarlig paa et Spørgsmaal, som hans Moder ofte havde gjort ham, og nu sidst efter hans Tilbagekomst fra Mesopotamien. „Hvornaar vil Du give mig en Svigerdatter, min kære Dreng?“ havde hun spurgt.

Disse unge Damer tilhørte alle en Type, som aldrig havde tiltalt ham. Men vent, her var jo et Portræt, der i høj Grad interesserede ham. Han kunde ikke tage Øjnene fra det. Det forestillede en ung Pige eller Frue med det allerelskeligste Ansigt og et Par sjælfulde Øjne, i hvilke Smilet legede.

„Kan man købe nogen af disse Portrætter?“ spurgte han den kvindelige Fotografassistent, der nu kom for at sige ham, at han kun behøvede at vente et Par Minutter til. Et Nej var hendes Svar.

Naa ja, han vidste jo ikke, hvem det Portræt, der havde gjort saa stærkt Indtryk paa ham, forestillede, og han vilde sikkert heller aldrig faa det at vide, saa det betød jo ikke noget, at han ikke kunde faa det. Men ikke

des mindre voksede hans Ønske om at komme i Besiddelse af det for hvert Minut, der gik. Og en-to tre stoppede han det i Inderlommen af sin Frakke, ude af Stand til længere at modstaa Ønsket.

Da han en Stund senere forlod Fotografiatelieret og begav sig til sit Logi, havde han ikke Spor af daarlig Samvittighed. Det var ikke hans eget Logi, men tilhørte en Jurist en Soldaterkammerat af ham, som endnu ikke havde vent tilbage fra Mesopotamien, og som i Skilsmisssens Øjeblik havde stukket Nøglerne til ham, idet han sagde:

„Du maa gerne benytte mine Værelser, hvis Du vil. Jeg burde have lejet dem ud for længe siden, men jeg havde ikke troet, Krigen skulde vare saa længe.“

Ved sin Ankomst til London havde han fundet alle Hoteller overfyldt, og nu var han kommet i Tanker om sin Vens Tilbud og havde taget Værelserne i Besiddelse. Og i den Tid, han havde boet der, var han blevet aldeles indtaget i den gamle, ærværdige Bygning, der var Sæde for de fire Juristkollegier i London.

Det første, han gjorde, da han kom op i Kammeratens Værelser, var at stille Portrættet af den skønne ubekendte op til Uret paa Kaminhylden.

Det havde staaet der omtrent en Uge, og han havde i den Tid rigtig forelsket sig i det, da han fik Besøg af Henry Forester, som han havde lært at kende, da han uddannedes til Krigstjeneste, men ikke senere havde truffet.

Han havde ikke næret større Sympati for ham, da Forester var en yderst flabet og egoistisk Herre. Hans Fader var blevet gjort til Baronet paa Grund af de store Beløb, han som rig Sæbefabrikant havde skænket i velgørende Øjemed.

„Jeg ser af din Gradbetegnelse,“ sagde Forester, efter at de havde hilst paa hinanden, „at Du er avanceret til Løjtnant.“

„Ja,“ svarede Jim beskedent uden at vide noget om, at han ogsaa havde faaet Victoriakorset. „Har Du hele Tiden flakket om mellem Flandern og England?“

„Nej, jeg blev saaret ved Mons og fik senere en Stilling i Krigsministeriet, hvor man har Brug for min Erfaring. Min Fader er Død, og jeg har derfor saa meget andet at tage Vare paa“. Det sidste sagde han i en overlegen Tone.

„Du er altsaa nu Sir Henry og uhyre rig. Er Du gift?“

„Nej, men jeg bliver snart gift med en af de smukkeste Piger i London.“ „Maa jeg ønske Dig til Lykke,“ sagde Jim venligt. Men indvendigt tænkte han, hvorledes han havde kunnet vinde en smuk Piges Haand.

„Hvorledes er det Portræt dér kommet i din Kaminhylde?“ udbrod Sir Henry i den mest forbitrede Tone, idet han pegede paa det stjaalne Portræt.

„Hvorfor sagde Du mig ikke straks, at Du kendte min Forlovede, Frk. Army Russel? Eller vidste Du ikke, at hun var forlovet med mig?“

„Det havde jeg virkelig ingen Anelse om,“ forsikrede Jim, der folte sig ilde til Mode. „Sandheden er, at . . .“

„Formodentlig tager hun Forlovelsesringen af, naar hun ikke er sammen med mig“, afbrød Sir Henry.

„Jeg kender hende ikke“, sagde Jim hurtigt. „Jeg dristede mig til at —“

Men heller ikke nu fik han Lov til at tale ud.

„Kom nu ikke med en ny Løgnehistorie“, næsten skreg Henry i Ansigtet paa ham. „Jeg fik hende til at tage det Portræt der for et Par Uger siden for mine Slægtnings Skyld. Og saa har hun givet Dig et, inden hun næppe nok har gjort dit Bekendtskab. Selvfølgelig har hun moret sig med at flirte med Dig!“

„Jeg forsikrer Dig —“

„Prøv ikke at komme med nogen Forklaring, raabte i dette Øjeblik en klar Pigestemme henne i Døren. Jim havde glemt at laase Døren, da han havde lukket Sir Henry ind i sit Værelse. „Det er fuldkommen haabløst at forklare noget for ham, for han hører ikke efter.“

Jim stirrede med den største Overraskelse og Forbauselse paa den smukke Pige, der stod i Døraabningen. Det var jo Originalen til det stjaalne Portræt — men saa uendelig meget skønnere og elskeligere end dette.

„Sig mig Sandheden, Philippa!“ raabte Sir Henry imod hende i en opbragt Tone, „har Du givet ham dit Portræt eller ej?“

„Hvorledes skulde han have faaet det, om jeg ikke havde givet ham det,“ hørte Jim hende til sin store Overraskelse svare. „Jeg skulde mene, at jeg har Ret til at give mit Portræt til hvem

jeg ønsker.

„Som min Forlovede har Du ikke Ret til det. Jeg taaler ikke, at Du flirter med nogen anden“.

„Vor Forlovelse er en stor Fejltagelse —“. — Nu traadte hun ind i Værelset, trak sin Forlovelsesring af og rakte ham den. „Fra dette Øjeblik er den hævet“.

Først saa han paa hende, som om han ikke vilde tro sine egne Øjne, og derpaa sagde han haanligt, idet han puttede Ringen i Lommen:

„Jeg er glad ved, at jeg i Tide opdagede, hvor flygtig Du er! Jeg gratulerer Dig med din nye Erobring!“

Jim vilde, ude af sig selv af Harmen, løbe efter ham, da han fo'r ud af Døren, men hun greb ham hurtigt i Armen og bad ham ikke gøre det.

Derpaa brød hun ud i en klingende Latter.

„Aah, hvor herligt det er at blive fri igen!“ udbrod hun, da hun endelig havde faaet leet ud. „Han har lagt en forfærdelig Sordine paa mig. Gudske lov, at jeg er fri for ham. Men sig mig engang, hvor De har faaet mit Portræt fra?“

Da han havde efterkommet Opfordringen, sagde hun leende:

„Det maa have været min Skytsengel, der har givet Dem den Ide at stjæle det. Aah, saadan en Velgerning, De har gjort mig med det. Jeg har hele sidste Uge gaaet og spekuleret paa, hvorledes jeg skulde faa en Anledning til at bryde med Sir Henry. Han har været ved at pine Livet af mig med sit lapsede Væsen og sine Skryderier og Pralerier. Det forbauser Dem sikkert“, tilføjede hun med sønket Blik, „at jeg nogensinde har givet ham mit Ja. Men Sagen er den, at min Fader har tabt sin Formue ved altfor dristige Spekulationer, og mine Søstre paastod, at det var min Pligt overfor baade dem og mine Forældre, at jeg gjorde et rigt Parti, naar et saadant blev mig tilbudt. Og saa . . . saa gav jeg Sir Henry mit Ja. Men han har fundet Fejl hos mig lige siden vi blev forlovede.“

„Og det vovede han!“

„Aah, det betyder ikke noget, nu da jeg er blevet ham kvit,“ svarede hun. „Og de bliver heller ikke ked af det derhjemme,“ tilføjede hun. „For begge mine Søstre er nu forlovede og vil faa det godt, og min Far har ogsaa begyndt at faa det bedre. Og jeg kan jo ogsaa tjene ikke saa lidt ved Maskinskrivning, saa jeg kan hjælpe ham. Men nu maa jeg have udrettet et Ærinde for Far hos en af Sagførerne her i Huset.“

„Maa jeg . . . tillader De, at jeg aflægger Dem et Besøg i Deres Hjem?“ spurgte han ivrigt. „Jeg vilde gerne sige Dem den egentlige Aarsag til, at jeg tog deres Portræt.“

„De er meget velkommen,“ svarede hun med smuk Rødmen.

— Jims Moder har faaet sit Ønske om en Svigerdatter opfyldt. Amy Russel er i hendes Øjne en lige saa ideel Svigerdatter, som hun er Jim en ideel Hustru.

Hvorfor jeg er Medlem af L. S.

Under denne Overskrift skriver Sognepræst P. Jessen, Ejst Upholm, følgende Betragtninger i „Landbrugs-Værnet“ Nr. 22.

„Med Interesse læste jeg i dette Blad Nr. 21 Refaratet fra et Møde, hvor man havde drøftet L. S. og Kirken. Da jeg, skønt jeg ikke ejer en eneste Haandfuld Jord, som jeg kan kalde min, i et Aar har staaet som Medlem af Foreningen og stadig har læst Bladet og fulgt Bevægelsen med Interesse, vil jeg gerne ganske kort skitsere, hvorfor jeg er Medlem af L. S., og gerne vil være det virksomt.

1. Er det et simpelt Retfærdighedskrav, at Landmanden faar Løn for sit Arbejde. Og det er jo besynderligt, at mange Politikere og ogsaa Kirkens Mænd, som altid har ført Retfærdighedskravet i Munden, naar det gjaldt vor soc. Forsorg, som vi kun kan være glade for, ikke har kunnet se, at Bibelens Ord om, at man ikke skal binde Munden paa den Okse, som tærsker, i første Linie gælder den, som gør det første Arbejde for at frembringe det daglige Brød. Paulus udtrykker det saadan: „En Arbejder er sin Løn værd!“

2. Er den danske Landbostand ubestrideligt Nationens sundeste og bedste Del. Den har ikke blot mere Hjemstavnsfølelse, men ogsaa gennemgaaende mere Fædrelandskærlighed end den rodløse Befolkning i Byerne. Da den er vort økonomiske Livs solide Grundlag, vil med den Danmark gaa til Grunde.

Jeg mener, at selv om Statsbaner, Elektricitetsværker, Industriegrene, kort sagt, næsten enhver Art af industriel eller trafikal Virksomhed skulde likvidere, saa berører det ikke vort Folks Eksistens, men kun Levestandarden. Men maa vor Landbostand give op eller synker den ned til at blive en Pariakaste, da er Folkeroden ved at visne, men Toppen dødsdømt.

Fra Landet kom vore bedste Mænd og Kirke, Skole, Litteratur, Kunst, — og det kan maaske udvides til Handel og Industri.

Paa Landet findes endnu Sammenhold, Hjælpsomhed, Nøjsomhed, Naturlighed, en egen Bondekultur og Gudsfrygt Og vi, der er vokset op i den, vil have svært ved at ryste den af os, selv om man som Aakjær bliver slugt af Byens Salonradikalisme og defekte Moral

3. Den danske Landbostand vil med sin Hjemstavnsfølelse, Fædrelandskærlighed, Trofasthed overfor den gamle Kirke og sin Besindighed og Fribaarethed være det bedste Bolværk imod Kommunismen, som vel kan sluge Byernes materialistiske Del af Befolkningen fra Toppen og nedefter, men den vil ikke kunne faa Indpas hos Landbostanden, dersom den er vaagen og ikke sunken ned i sløv, slavisk Underkastelse.

L. S. er skudt op af den danske Landsbymuld, og i den synes jeg at se Holger Danske vaagne og nu gnide Sønnen af Øjnene, medens han strækker sin Kæpekrop fra Kronborg til Tønder og fra Skagen til Skelbækken. Og dersom hans Dreng nu vil holde sammen vil han kunne bruge sine Kæmpekræfter til at redde Hjem, Land, Kultur og Kirke fra Fallitten.

Derfor og meget mere er jeg Medlem af L. S.“

Gud give, at mange af vor Embedsstand og af vor Bybefolkning i det hele taget havde erhvervet sig samme Syn paa Landbrugernes Sammenslutning som nævnte Præstemand, saa vilde Udsigten til et rentabelt Landbrug og til Samfundets økonomiske Opretholdelse være lysere end de er for Øjeblikket.

Landbrugernes Sammenslutning
Bladudvalget.

Ærede Læsere!

Vi staar nu overfor et nyt Kvartal, der stiller nye Krav om pekuniær Støtte til fortsat Drift. Tiderne er vanskelige, selv under Krigsaarene mærkedes Skattebyrde og abnorme Afsætningsforhold næppe foligere end nu. Overalt kæmpes en fortvivlet Kamp for at skaffe det daglige Udkomme og bevare de Værdier, som skabtes gennem aarelangt Slid. Kampen mellem Stats-Socialisme og Privat-Kapital tilspidses mere og mere, og de svageste bukker under. Tusinder af stræbsomme Individer har allerede givet op og indrullet sig i de arbejdsløses Hær, til hvis Underhold vi alle maa bøsse, og alle ser Fremtiden i Møde med bange Anelser. „Nordbornholm“ har aldrig blandet sig i Politik — lad dem regere, som har Forstand derpaa! — men

søgt at lette Handels-Omsætningen mellem Land og By.

Det er nu ca. 20 Aar siden, Foretningsdrivende her i Kommunen startede Bladet, og de har i en Aarrække delt det aarlige Under-skud, som maa fremkomme, naar det skal uddeles gratis i flere Tusinde Eksemplarer.

Porto-Udgifterne er jo stadig steget og Papirprisen næsten fordoblet uden at Annonceprisen kunde sættes op.

For 5 Aar siden overtog vi Bladet for egen Regning og Risiko, idet det var vort Haab at gøre „Nordbornholm“ saa indholdsrigt at et mindre Beløb til Dækning af de stigende Udgifter kunde opkræves i Abonnement.

Vi har Gang paa Gang henstillet til Læserne om at sende os den Krone, Bladet koster pr. Kvartal, men der findes endnu over Tusinde, som i disse henved 20 Aar ikke har fundet sig foranlediget til at støtte det lokale Blad paa denne ellers overalt gængse Maade ud fra Argumentet: Naar min Nabo ikke betaler, hvorfor skal saa jeg? — Ethvert nyt Blad sender gerne nogle Prøve-Eksemplarer ud, men fortsætte i aarevis paa denne Maa-de, kan selv det mest kapitalstærke Blad ikke tillade sig.

Ærede Læsere! I har nu gennem mange Aar hver Uge faaet „Nordbornholm“ bragt ind ad Døren. Vis eders Sympati for vore Bestræbelser for at vedligeholde Forbindelsen mellem By og Land og tegn jer straks som Abonnenter paa Bladet for Juli Kvartal; det er jo kun 1 Kr. der skal til, for at sikre Bladets Fremtid, og den kan indbetales gennem Postbudet, vore egne Bude eller paa Postkonto 14146.

Og støt Bladet ved Avertering — selv den mindste Annonce er sikker paa at blive læst.

Land og By.

—:—

Allinge-Sandvig Forskønnelsesforening har Planer om at sætte Svaner i Hammersø. Flertallet af Medlemmerne, i al Fald de ihærdigste, er bosiddende i Sandvig, saa det er ikke til atundres over, at der stadig laves noget der. — Allinge sover.

Der er stiftet en Auto-Vognmandsforening her i Kommunen med det Formaal at holde ensartede Priser. Vi fik Lov til at give Tilbud paa Foreningens Tryksager, men Arbejdet gik efter Forlydende til Rønne. Da vi havde udarbejdet absolut laveste Pris, forespørges om Grunden, da Bornholms Bogtrykkerforenings Medlemmer næppe leverer Tryksager til Allinge til en billigere Pris end deres egne Kunder maa betale.

Færdige Sommer-Kjoler

er paa Lager i

**Uld- og Bomuldsmousseline
Tobralco, Kunstsilke m. m.**

**Fikse Kjoler
i Bomuldsmouseline fra 3,50.
Hvide Tenniskjoler fra 4,90.
Ensfarvede kogeægte
Kjoler 4,85.**

**Uldmouselinekjoler
med lange Ærmer fra 10,25.
Stort Udvalg i Vaskebluser.**

**Magasin du Nords Uds.
v. Victor Planck, Allinge.**

Biler udlejes.

15—16 Pers. Turistbil.
12—13 — Charabanc.
6—7 — Chrysler.

Vilh. Riis, Allinge. Tlf. 131.
Al Lastkørsel udføres.

Hotel „Allinge“.

Have-Restauranten anbefales.

Nyt opsat Keglespil.

En Pilsner vundet
i Keglespil i Haven
smager altid godt.

Ældre god Hoppe

er billig til Salg.

Niels Rasmussen.
Tlf. Rutsker 86 x.

Paa Grund af Sygdom kan en

14-15-aars Dreng

faa Plads hos Chr. Kjeller,
Sandkaas.

Samme Sted er 5 Ugers Grise
til Salg samt Kviekalve, faldne efter
Præmietyren.

Rø Svineavlforening

afholder ordinær Generalforsamling
Mandag den 27. Juli, Eftm.
Kl. 6 paa Rø Afholdshotel.

Bestyrelsen.

Fine Kartofler

sælges, 6—7 Øre pr. Pd.
Chr. Jørgensen, Allinge.

Over Land

til Simrishamn, Malmø
og København.

S/S Hammershus sejler fra Allinge
Kl. 9 Mandag, Tirsdag, Torsdag
og Lørdag. — Søndag Kl. 8 og
18.30. Ank. til København 1.25.
Hurtigste, billigste og bekvem-
meste Rejserute.

Enkeltbillet gælder Tur—Retur.
Simrishamn samme Dag 5 Kr.

Christansø—Gudhjem Onsdag og
Fredag m. Afg. fra Allinge 9.30,
Pris 4 og 2 Kr.

Nærmere ved Turistbureauet, Sandvig
Tlf. 100. og Dampskibsexp i Allinge,
Tlf. 75.

Allinge Fiskehus

køber og sælger al Slags
Fisk og Fjerkræ.

Chr. Jørgensen.

Tlf. Allinge 144.

„Stammershalde“

Søndag Dansant

Alexandersens Musik.

Gratis Bal

hver Lørdag Aften.

HOTEL SANDKAAS.

Frelsens Hær.

Adjutant Kofoed leder Møde
Søndag Kl. 10 og Kl. 20.
Alle velkomne.

En Gigsele til Salg

eller Bytte med andet Sæt Seletøj.
Jensen, Skovbrynet, Klemensker.

Til Salg.

En Barnevogn, en Trækvogn og
en Sofabænk.

K. Andersen,
3. Sl. Prc., Klemens.

Bornholms Spare- og Laanekasses

Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten af Indskud er paa
3 Mdrs Opsigelse 4,5 pCt. p. a
Alm. Sparekassevilkaar 4

Boxer udlejes.

Allinge Havn

ønsker Tilbud paa følgende Ar-
bejder:

1. Levering og Paasætning af 35
m. Slidister af g-nnemskaa-
ret 7x7" Tømmer.
2. Tjærearbejde. Alt Træværk,
saasom Vaterlister, Havne-
port, Kraner, Dæksler samt
Taget paa Dampskibspaku-
set tjæres. Havnen leverer
Tjære.
3. Malerarbejde. Jernkranen og
Gelænder rundt Havnen ren-
ses og skræbes for Rust, mæn-
jes og males.
4. Murerarbejde. W.C'er kalkes
2 Gange.

Havneudvalget forbeholder sig
Ret til at antage eller forkaste de
indkomne Tilbud. Tilbudene bedes
indsendt til Borgmesterkontoret
inden den 28. ds.

Allinge Borgmesterkontor,
den 20. Juni 1932.
M. Bloch.

Niels V. Grooss

Blikkenslager.

Aut. Gas- og Vandmester.

WC, Kloak- og Centralvarmeanlæg.
Tilbud og Overslag gratis.

Al Hotelreklame

udføres. Konvolutter og Brevpa-
pir til Konkurrencepriser.
Servietter til Fabrikspris.
Reklamekort m. m. m.

Marckmanns Bog- og Bladhandel

modtager

Annoncer og Tryksager

fra Hasle og Omegn til

Nordbornholms Bogtrykkeri.

Trykprøver forefindes.

Priser opgives.

Gornitzka, Allinge.

SEJL-KANO

Ny, stor, rummelig og stiv Kajak,
letpagelig, Plads for to, bygget
af Fagmand, solid Konstruktion
med vandtæt Skot osv., sælges for
200 Kr. Gunter-Rig (2 Master),
Ror og Pagaj medfølger. Baaden
forevises og demonstreres gerne.
C. A. Gornitzka, Allinge.

Aktieselskabet
Hasle Bank

modtager Indskud paa Ind-
laansbog og Folio, Termins-
ydelser til Kreditforeninger,
ordner Kreditlaan m. m.

Overretssagfører

Jac. Jensen.

Inkassationer, Ejendomshandler. Doku-
mentskrivning, Dødsbøbehandling m. v.

Kontor i Allinge:

(Bogtrykker Gornitzkas Ejendom).
Træffes personlig hver Fredag Kl. 11-1.

Ny tilmeldte Abonnenter

paa „Nordbornholm“ for 2. Halv-
aar kan efter Ønske faa
Hammershus Birks Historie
gratis.

Dette illustrerede Værk koster
Bogladen 4 Kr.

Moderne Sommersko

faas til en billig Pris hos

Carl Larsen, Vesterg., Allinge.

Gør Deres Indkøb hos
de Handlende, som averter-
rer her i Bladet, derved
støtter De os i vore Be-
stræbelser, for at faa det
udsendt i videre Kredse

STRANDHOTELLET i SANDVIG

har aabnet Sæsonen.

Øens livligste Etablissement.

1ste Kl. Restaurant. Moderate Priser.

Telefon 14.

Ærbødigt

Fr. Bidstrup.

Skal De paa Udflugt,

saa husk at købe Thermoflasken i Produkten. — Vi har stort Lager
endnu til billige Priser. Paa en Thermoflaske holdes Kaffen varm og
Snapsen kold.

Produkten.

Alle Sorter Grøntkonserves

Fiskekonserves, benfri Sild, Sardiner,
Ansjoser, Hummer, Krabber m. m. m.
købes absolut bedst og billigst i

Produkten.

Er Kaffe og Æl blevet for dyrt,

saa lav Vin; det er endnu billigt, og vi sælger B. B. Vin-
gær og alt Tilbehør til Vinfabrikation.

Produkten.

Skal Høet saltes,

saa køb Høsalt til billig Pris i

Produkten.

Mejeriet Kajbjerggaard F F

Fløeis Flaskefløde

Vi anbefaler vor Fløeis og vor Flaskefløde.

Hos vore Forhandlere i Allinge-Sandvig, Tein, Olsker Brugsforening
og i Hasle kan alle Sorter Fløeis faas uindpakket uden forudgaaende
Bestilling. — Bestillinger paa indpakket ls modtages gerne overalt.

Ring til Allinge 86 og Isen bringes.

Vore øvrige Mejeriprodukter bringes i Erindring.

Møllers Bogbinderi

Tlf. 865.

Chr. Dideriksen, Rønne.

Tlf. 865.

Indbinding af Bøger. — Protokolfabrik. — Papirvarer.

I. Kl. Arbejde. — Rimelige Priser. — Hurtig Levering.

Leverandør til Biblioteker, Foreninger og Øens største Forbrugere.

Iscreme!

anbefales.

Vor anerkendte Iscreme:

NUCCA — VANILLE — ANANAS
er atter paa Lager i vort Depot i
Allinge ved Chr. Jørgensen. Tlf. 144.

Akts. Bornholms Iscreme-Fabrik, Rønne.

Tlf. 216 og 599.

Naar Solen skinner om Søndagen

er det rart at have Film i Kameraet. Husk derfor at forsyne Dem i
Marckmanns Bog- og Bladhandel, Hasle.

Enten De biler eller cykler eller gaar

gennem Hasle

lige meget om Hellig eller Sønn, bør De stoppe op ved Marckmanns
Kiosk, hvor De faar Bornholms bedste FLØDEIS, Vaffel-Bæger-Pind,
nemlig **Karlsens**.

Hvorfor købe Tryksager

Indpakkingspapir og Poser

hos omrejsende Agenter, der paa Grund af
Rejseudgifter maa beregne større Avance

paa en ringere Vare, og sælger denne paa

Efterkrav og uden Garanti.

I Gornitzkas Bogtrykkeri, Allinge,

er De altid sikker paa at faa Deres Tryksager godt udført til den
billigste Pris og saa vidt mulig omgaaende Levering. Telefon 74.
Indpakkingspapir, Økonomruller, Konvolutter & Poser til Fabrikspris.

BRØDRENE ANKER, HASLE

JERNSTØBERI & MASKINFABRIK.

Ajlepumper - Vandpumper - Varmtvands-Anlæg,

Til Haven

anbefales

Græsslaamaskiner prima danske „Avnsø“

Gummislange 1/2" og

3/4 med Spreder og Tilbehør.

Havekander, Blom-

sterkander og Sprøjter.

Spader, River, Skuffejern, Plante-
skeer og Gafler, Plæneleer, Hæk-
kesakse, Grenesakse, Beskære og
Rosensakse.

Havestole, Liggesto-

le, Haveparasoller,

Hængekøjer, Croquet-

spil, Bobspil og Totspil

er underholdende og nemme at

anbringe i Haven.

P. C. Holm, Allinge.

Averterende,

der endnu ikke har indløst de af
os udsendte Indbetalingskort paa
skyldige Beløb fra sidste Regn-
skabsaar, bedes indbetale dette
paa vor Postkonto Nr. 14146 —
inden 8 Dage. Vi har store Ud-
betalinger og vil gerne spare Dem
for de med Incasso forøgede Ud-
gifter.

Otto Gornitzka.

Smaa Annoncer bedes saavidt
muligt betalt Kontant.

Badningens 10 Bud.

—o—

Formanden for Dansk Svømme-
og Livredningsforbund, Hr. Holger
Nielsen, giver i Anledning af de
mange Drukneulykker, hver Som-
mer er saa rig paa — følgende
gode Raad:

1. Gaa aldrig alene i Vandet.

2. Svøm ikke for langt ud. Det
er aldeles ingen Nytte til, og du
udsætter kun dig selv og dine Med-
mennesker for Fare, dersom du
pludselig gribes af Ængstelse eller
af et Ildebefindende, og Kræfterne
derved svigter dig.

3. Bader du i en Mergelgrav el-
ler paa Steder, hvor du ikke ken-
der Vanddybden, tag da om Livet
et Reb, som en anden — staaen-
de paa Land — holder i.

4. Bader du fra Baad paa dybt
Vand, tag da ligeledes om Livet
et Reb, som holdes af en i Baaden
værende Person. Spring ud og
gaa op fra Baadens For- og Ag-
terende ikke fra Siden. Skulde det
ske, at Baaden, du er i, kæntrer,
bliv da ved den, medmindre du
er nær ved Land og er vis paa
at du kan svømme ind.

5. Gaa ikke i Vandet lige efter
et Maaltid, ej heller efter stærk
Anstrengelse (før Lunger og Hjerne
virker normalt igen) Mennesker
med Tilbøjelighed til stærk Hjer-
tebanken maa ikke bade uden Læ-
gens Tilladelse.

6. Sig til Børnene, at de aldrig
i Kaadhed maa skubbe hverandre
i Vandet fra Bro eller Baad, og
at de aldrig i Vandet maa dukke
hinandens Hoved under.

7. Lad dem ikke blive længere
i Vandet end højst til det Tids-
punkt, hvor den første Kuldegys-
ning indfinder. Paase, at de efter
Badet ikke fryser (uvirksomme
opholder sig i kølig Luft). Og lad
dem heller ikke overdrive Solbade-
ne.

8. Tillad ikke Børn — ukendt
med Sejlsads at tage ud paa egen
Haand. Giv dem Advarsler mod
Kaadheder, dersom de i Robaad
faar Lov at ro ud uden voksne.

9. Gaa ikke flere i en Baad, end
at I er sikre paa, at den kan bære
jer, og overbevis jer om, at
Baadens Sider er tætte (ikke har
slaet Revne.) Søg straks Land,
hvis Baaden tager Vand ind.

10. Endelig bør alle, ældre som
yngre, lære at kunne udføre et
korrekt „kunstigt Aandedræt“
(Schäfer-Metoden)

Det „kunstige Aandedræt“, og
hvad dertil hører, er lært i Løbet
af en halv Time, og sikkert vil
de fleste af os — før eller senere
i vort Liv — komme til at staa
overfor Tilfælde, hvor den hurtige
Paabegyndelse af „kunstigt Aan-
dedræt“ kan være af afgørende
Betydning for Redningen af et
Menneskes Liv.

Abebruden.

—o—

I fuld Legemsstørrelse saas paa de spraglede Cirkusplakater to kæmpestore Gorillaer i Kamp med hinanden, og ind imellem lyste et smilende, blondt Kvindeansigt.

Inde i Cirkus, der hver Aften var udsolgt til sidste Plads, saas ved et veldækket Frokostbord to kæmpestore Gorillaer siddende overfor hinanden.

Begge var iført Smoking, og belevnt overgik de næsten hinanden i at være galante overfor en ung Dame, der sad i deres Midte.

Hun var iført en skinnende hvid Silketrikot, og som en gylden Ramme om hendes smukke, hvide Ansigt bølgede sig et Væld af fine askgyldne Lokker.

Smilende betragtede hun sine to galante Bordherrer, og smilende rejste hun sig lidt efter og trippede ud i Midten af Manegen, hvor, under Publikums afventende Stilhed, tre Trapez'er langsomt blev firet ned fra Cirkuskuplen.

Det store Attraktionsnum skulde til at begynde — det store Attraktionsnummer, hvori de to Gorillaer kæmpede om Kvinden, skiftedes til at tage hende i Armene og svingende sig med Byttet fra Trapez til Trapez holdt Tilskuerne hen i aandeløs Tavshed i al den Tid Nummeret varede.

Et bragende Bifald lød hver Aften fra det tætpakkede Cirkus, og Gang paa Gang maatte Signor Alberto, efter at han havde aflagt Gorillahammen, ind for at takke og hver Gang holdt han sin lille, smilende Frue i den ene Haand — medens den rigtige Gorilla, Orlando, kom vraltende lidt bagefter.

Arm i Arm stod de saa alle tre og takkede for Publikums Bifald, og Aften efter Aften kunde Direktøren notere udsolgt.

Saaledes var det her i Buenos Aires, og saaledes havde det været i alle de andre Byer, de havde optraadt i — London — Paris — New York og Berlin.

Altid udsolgte Huse, hvor Signor Albertos lille Trup arbejdede. Stadig udsolgt Hus — og forøvrigt ogsaa et absolut første Klasses Numer. Men et Numer, der krævede stadig Øvelse og stærke Nerver i alt Tilfælde for dets to Udøvere.

Syv Aar var det snart siden, at Signor Alberto havde truffet sammen med den lille og dengang kun syttenaarige Maria Gloriosa. I en lille Forstadscirkus havde det været hvor Maria havde gaaet sin Fader, den kendte Jonglør tilhaande.

De havde set hinanden der for første Gang, og for første Gang var det, at Signor Alberto der optraadte med sin dresserede Gorilla.

Da han nogle Maaneder senere skiftede Engagement, tog han hende med sig og begyndte straks at indøve Nummeret, der paa Plakaten kaldtes „Kampen for Kvinden“, og som i Løbet af faa Maaneder gjorde den lille Trup verdensberømt.

Med al Ungdommens opflam-mende Lidenskab elskede Marie sin store og stærke Mand, og Samlivet mellem dem var en eneste lang og smuk Idyl — indtil pludselig en Dag, i Ordets bogstavelige Forstand, Ivan Condoreff begyndte at optræde paa Arenaen.

Da blev Idyllen næsten samtidig brudt.

Saa helt modsat Alberto virkede Ivan Condoreff med sit smidige og slebne Væsen — en absolut Kontrast til Alberto. Han var forhenværende Løjtnant i Zarens Garde og ernærede sig nu som Kunstskytte.

Det stærke Indtryk han næsten fra den første Dag gjorde paa Marie med sin galante Optræden, naar de løb paa hinanden — hans Smiger og de beundrende Øjekast, han tilkastede hende — dræbte den smukke Idyl mellem hende og Alberto, og Forspillet til Tragædien begyndte.

I seks Uger havde Ivan været ved det samme Cirkus — i seks Uger havde Alberto næsten kun set sin Kone ved Prøverne — ja, og saa selvfølgelig om Nætterne og om Aftnerne, naar de optraadte. Men ellers for det meste var hun sammen med Ivan — vandrede Ture sammen med ham i Byen — eller sad i Restauranten ved hans Side og lyttede med store Øjne til det, han kunde fortælle — fra den Tid, han var Løjtnant i Zarens Garde.

I seks Uger havde de været sammen — og saa kom Aftenen før Ivan Condoreffs Afsked. En Galaforestilling havde Direktøren sat paa Plakaten i Anledning, og fra den tidlige Morgen havde der været prøvet i Manegen —.

Alberto havde sammen med „Orlando“ været oppe i Trapezerne og prøvet dem. Han forblev i sin Gorillalam det sidste Kvarter mellem den sidste Prøve og til Forestillingen begyndte, og ingen hørte det Gisp, der trængte sig over hans Læber, idet en Dør til Ivan Condoreffs Garderobe blev aabnet, og han derinde saa et Glimt af Maria.

Paa Skødet af Ivan Condoreff sad hun i sin hvide Trikot, og Gang paa Gang saa han Ivan kysse hendes hvide Hals og Arme. Ingen hørte det svage Gisp, der trængte sig over hans Læber ...

Orlando kom vraltende hen imod ham, idet Staldmesterens Fløjten lød ude fra Manegen, og sammen med den satte han sig ind ved det dækkede Bord. Maria kom løbende nogle Minutter senere. Hendes Kinder var røde, og de smukke, graa Øjne skinnede i en sær, forventningsfuld Glans.

Hun lo og vinkede til Publikum, idet hun lidt efter rejste sig og trippede ned til Trapez'ene — lo og vinkede, idet en lang haaret Arm lagde sig om hendes Liv og bar hende opad.

Hun lo, men pludselig skær hendes dødsskræmte Skrig gennem den aandeløse Stilhed, der havde lagt sig og det bestyrkede Publikum forstod pludselig hendes Rædsel, da de hørte den uhyggelige Hvæsen, der næsten ustandselig lød fra Gorillaens Mund — og medens de saa dens haarede Haand gribe om Marias Strube.

— Gorillaen er bleven vild — lød de hæse Skrig rundt om. — Skyd den ned — hvor er Ivan Condoreff, lad ham skyde den ned, inden den dræber hende!

— Alberto — stønnede Ivan Condoreff, der var kommet løbende. Han holdt en Revolver i hver Haand og pegede med den ene op mod Trapez'en hvor Maria stod.

Gorillaen havde nu sluppet hende, men med den ene Arm holdt den sig fast og var i Færd med atter at svinge sig op til hende.

Den uhyggelige Hvæsen lød ustandselig, og dens Øjne lyste ligefrem af Blodtørst.

Jeg bliver nødt til at skyde den ned, stammede Ivan og saa nogle Sekunder tvivlraadig paa den anden Gorillaskikkelse, der stod ligesom lammet i Manegens Midte.

— Hører Du, Alberto, Jeg bliver nødt til at skyde den ned —.

Han fik intet Svar, men lynsnart hævede han Revolveren og tog

Sigte, idet et nyt Skrig lød oppe fra Trapez'en og Gorillaen igen havde taget den unge Kvinde i sine Arme.

Med sikker Haand affyrede han Skuddet — og det sorte, uhyggelige Kolos tumlede bogover ned gennem Luften.

— Alberto, skreg Maria, da hun kun faa Minutter senere var hjulpet ned — —

— Alberto! Hendes Hænder omklamrede den anden Gorillas Hals. — Hvorfor klæder Du Dig ikke om. — Hvorfor bliver Du staaende der saa stille og ubevægelig. — Forstaar Du da ikke, at Orlando var bleven vild — forstaar Du ikke, at Ivan var nødt til at dræbe den. — Hører Du. —

Hendes skælvende Hænder søgte febrilsk rundt om Gorillaens Pels — for pludselig at falde slapt ned — medens et nyt fortvivlet Skrig skargennem Manegen.

— Og to Dage senere blev Signor Alberto begravet

Børnenes Rubrik.

—o—

Chokoladen.

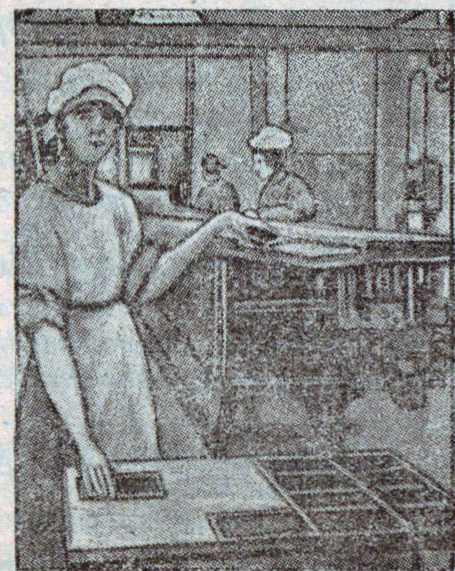
Nu har Chokoladen været med til saa mange Fødselsdage, at den nok kan have Krav paa selv at blive fejret, og det vil sikkert mere dig at høre, at den i disse Dage har 400 Aars Fødselsdag. Den stammer fra Mexiko, — men den Drik, man nød her, bestod kun af knuste Kakaobønner opløst i Vand. Intet Under, at Ferdinand Cortez og hans Ledsagere ikke brød sig om denne Drik. Først da de havde ført Kakaomassen med hjem til Spanien og der fik den blandet op med Sukker og andre Krydderier, først da begyndte den sin Sejrgang.

Kakaotræ med Frugter.

Chokoladen udvindes af Kakaotræets Frugter, der har nogen Lighed med Agurker eller Meloner, og som indeholder et halvt hundrede bønneagtige Frø.

Træet kræver et tropisk varmt, fugtigt Klima og over tre Fjerdedele af al Kakao kommer fra Amerika. Efter at Kakaobønnen har været udsat for en let Gæring, kommer den til Chokoladefabrikken, hvor den ristes. Herved faar den ligesom Kaffeboennen sin behagelige Smag og bliver lettere at

De færdige Chokoladeplader

rense for de Bestanddele, som skal fjernes. Udsættes Bønnerne for et stærkt Pres, kan der udvindes 50 p.Ct. Kakaosmør, som anvendes til let smeltelige Chokolader, medens de tørre Kakaostykker knuses til Kakaopulver.

Hvorledes de forskellige Fabrikker fremstiller hver sin forskellige Slags Chokolade med Iblanding af Sukker, Vanilie, Nilliker, Muskat osv., det vil jeg ikke forklare dig, men jeg er sikker paa, at du nok selv ved, hvad du bedst kan lide. Og staar du foran en Konfektforretning, er du sikkert ogsaa saa meget Kender, at du øjeblikkelig kan afgøre, hvad der er mest lækkert — desværre vel ogsaa mest dyrt.

Ca. 200 Aar gammelt Billede af et Chokolademaaletid.

I gamle Dage fik man kun Chokolade paa sin Fødselsdag, og man var glad over at faa en Tvebak til. Nu er Folk blevet mere fordringsfulde, ja, jeg har hørt om en Fødselsdag, hvor Børnene forlangte at faa raa Chokolade, fordi de fik den kogt hver Morgen, saa det var ikke godt nok til dem. Det var nu en særlig udsøgt Samling Børn, for da de saa bagefik Flødeskum til at komme i Chokoladen, saa sæbede de sig ind i Ansigtet med den og barberede sig med Teskeen. — Jeg fortæller dig denne lille sandfærdige Historie, fordi du heraf kan se, hvorledes det gaar med Børn, som har det alt for godt — de er i Virkeligheden ikke nær saa glade og tilfredse som dem, der er opdraget i Beskedenhed og Nøjsomhed.

Onkel Peter.

Av!

—o—

En af vore Generaler, der døde for nogle Aar siden, led af Skrækken for apoplektiske Anfald, og især naar han var i Selskab, sad han i den dødeligste Angst for, at han skulde faa et saadant Anfald.

En Gang var han saaledes til stor Fest hos en af Stormagternes Gesandter i København. Næsten hele den fornemme Verden var samlet. Da man gik til Bords, fik Generalen i Følge Frederiksborg Amts Avis en ung, smuk Komtesse til Borddame, og naturligvis gjorde den gamle Krigersit bedste for at udfolde alt det Galanteri, han raadede over. Stemningen ved Bordet var livlig og munter, og det var længe siden, Generalen havde følt sig saa vel til Mode. Pludselig begyndte han imidlertid at blive urolig, og i Løbet af et halvt Minut blev han fuldstændig kridhvid i Ansigtet, saa man lagde Mærke til ham.

— Men Gud forbarme sig, udbrød Husets Frue, hvad er der i Vejen, Deres Eksellence?

Men Generalens Bleghed tiltog stadig.

— Nu kommer det, skreg han, nu kommer det!

— Hvilket? spurgte man for-

færdet.

— Det apoplektiske Anfald. Jeg mærker det. Jeg føler det. Jeg har nu fem—seks Gange knebet mig selv i Benet, uden at jeg har kunnet mærke det. Det er et aldeles ubedrageligt Tegn paa, at det kommer!

Almindelig Bestyrtelse.

Men Scenen blev med et Slag forandret, og den unge Komtesse vendte sig mod sin Kavaller og sagde:

— Nu forstaar jeg, hvorfor De i de sidste fem Minutter har siddet og knebet mig i Benet!

Organiserda.

På Lanned e altid saa hæjlut å næt naar Faulana sjynga å Sinjed e l-å. Men så vad a Tidarna skråla ble, å ajle så måtte vi spåra me.

Her ble ente Syp te vort Søvva å Sil

å nauehen rå te å kjöra i Bil. Å detta e åu så nømt å forstå, vi va'nte organiserda, demmeså.

Men så fijkj vi L. S. — nu lysnar'ed snårt, sæl uda på Lyngenj vi får'ed så rårt.

Når her a vi får betalt Kontingent, vi Brød kajn få for å hæntad

omtrænt; å Såuled for va a vi sæl vella gje, å Tobak å Kaffed å Øled me,

ja, Skona bågflakkada gråtis pånå, for vi e organiserda, demmeså.

Minj Skat hår ja'nte betalt for i Fjor; nu sajer te Sogneråd ja et Pår Or. „Jå e me i L. S.“ — å strajs ja får Henstan me Skatting i felle, fem År. Å Plokgjæl å Væksler å Sjit å Lort, altinj går som om de va smort.

Men Munjlæred slides der enjhellu på

når enj e organiserder, demmeså. Enj Sjærveslære må slida vær Då, for Føn ska hanj sæl å Familian ha; å lesedan åu, lid Låssa på Rån å altsammen kostar'ed livel igrån. Hanj ota far ila i ulada Vær, å Dåløn e lauli for hannem især; men livel ja troer, de rabber nok å for hanj e organiserder, demmeså.

Jå ota hår tænjt, de va rårt for enjanj ifajl a enj kunje ble Joramormanj. Lærinjemanj va vel åu et got Nap, de kunje nok mæst varra hip som hap.

Men nu hår ja livel ded fåd å se, å di hår åu dorres å trækjes me, ja, nåuehen må enj Kop Kaffe di få, di ente organiserda, demmeså.

Organiserda e snårt ajle på denja Len

å ded e ju åu bodde Præst å Den. Alt e så råfor nu i vora Då, på vem vi ska stemma stå i vort Blå.

Bestyrelsen årnar de hela så væl, enj slæpper så rårt for å tænjkia sæl —

Kansje der åu kunje et Ben fajla å, for enj e organiserder, demmeså.

Otto J. Lund.

D. F. D. S.
REJSEBUREAU

Billetter for Rejse med Skib og Tog overalt i Indland og Udland.

Rejseplaner tilrettelægges. Hotelophold reserveres. Billige Ferierejser. Billetter til D. F. D. S.'s Indenrigs-Ruter.

Alle Oplysninger meddeles

Bogtrykker Otto Gornitzka ALLINGE